

на католичкия властелинъ? Защо не прие царьтъ ромейското предложение? Какво ги чакаше? Ами венгритѣ? Ако нахлуеха отъ западъ? Ами кръстоносцитѣ? Ако тѣ надвисха роментѣ, после какво щѣха да правятъ? Какъ щѣха да се отнесатъ къмъ България? А разправяше се, че дръзкитѣ рицари били цѣли облѣчени въ желѣзо! Нѣмаше ли тази желѣзна вълна да помете като буря зле облѣченитѣ и леко въоръжени войски на българския царъ?

Същитѣ мисли се тълпѣха и задъ челото на царя и съпътниците му, докато конетѣ имъ бавно стѣпваха по полегатитѣ плочки, които слизаха надолу къмъ Етъра.

Като минаваха по моста Св. Димитъръ, Калоянъ скритомъ хвърли погледъ къмъ боляра Сеславъ и леко се усмихна.

— Какво мърморишь подъ носа си, Славе? И ти ли си отъ ония?

Сеславъ бавно се изчерви и не отговори.

Когато минаваха по мостъ или презъ градски порти, богомилитѣ бѣха длъжни полугласно да изговарятъ разни молитви и заклинания.

Тѣ минаха моста, завиха край черквата на Чудотвореца и поеха къмъ дома на архиепископа. Предъ високата каменна ограда ги посрещнаха нѣколцина дякони и пресвитери, които съ низки поклони разтвориха дъбовата порта и ги преведоха презъ едно малко дворче, послано съ плочи, къмъ жилището, което се издигаше въ срѣдата на Трапезица. Най-горе, на края на стрѣмната стѣлба, ги приветствуваха Браничевскиятъ епископъ, пресвитеръ Константинъ и екзархъ Трофимъ. Царьтъ свали шапката си, цѣлуна рѣка на владиката и прекрачи прага, последванъ отъ князь Белота и кастрофилакть. Екзархътъ избърза напредъ по широкия тремъ и съ низки поклони отвори една малка вратичка. Гоститѣ влѣзоха въ нѣкаква полутъмна сводеста стая. Внезапното преминаване отъ свѣтло на мрачина едва имъ позволи да различатъ предметитѣ въ стаята. Въ лѣво полека-лека се очерта нѣкакво низко, дървено ложе, надъ което, въ пезула на стената, блещу-